

[Maigaard.]

tage diskussionen op, fordi det netop er disse ting, det økonomiske samarbejde, den politiske integration og samordningen af det militære potentiell, der er meningen med udtrykket „den europæiske union“, det er vel det, der er afgørende, når vi diskuterer den europæiske union.

Derfor vil jeg godt sige et par ord om det første led i denne totalitet, om det økonomiske samarbejde inden for traktaten. Derom er vel kort at sige, at der er krise, og det er svært at sige, hvornår det kommer op at stå igen. Jeg kan sige for mit vedkommende, at hvis det, som udenrigsministeren antyder i talen, er en forudsætning, at man får lavet et varigt og stabilt monetært samarbejde, før man kan gå videre med væsentlige dele af det eksisterende samarbejde og en del af det samarbejde, som er under opbygning eller til forhandling, altså hvis en forudsætning for at komme videre er et varigt og stabilt og monetært samarbejde, så varer det længe, inden der kommer gang i tingene igen; så er der grund til at konstatere en alvorlig krise for EF.

Det viser sig vel også på energiområdet. Nu har vi set en linje her fra regeringens side, som samler sig om det møde, den amerikanske præsident har indbudt til i februar måned. Man kan spørge sig selv, om denne linje holder væsentligt længere end den erklæring, der kom om energi fra topmødet i december. Den holdt vel en uge, og så var det overstået. Man spørger sig selv, om denne linje holder væsentligt længere. Jeg synes i alt fald, at det er rigtigt at slå fast, som fru Kristine Heltberg har fremdraget i Politiken i dag, at vi har ikke fået én dråbe olie i kraft af medlemskabet af EF, ikke én dråbe olie. Lad os huske på det, når vi snakker om retssamfund og solidaritet og alt det dér — ikke én dråbe olie fik vi.

Derfor synes jeg, at ikke mindst markedstilhængerne burde samle sig om nogle overvejelser om beredskabet. Hvad vil de gøre, hvis det ikke kommer i gang? Hvad vil de gøre, hvis det, der er mest sandsynligt, sker, at energisamarbejdet ikke kommer i gang, at vi ikke får et varigt og stabilt monetært samarbejde — om ikke i denne dronningstid, så i alt fald langt ind i fremtiden. Hvad vil man så gøre? Jeg synes, det måtte være det, der var markedstilhængerens op-

gave, ikke at hælde vand ud af ørerne og sige, at vi andre kan ikke være bekendt at tale ondt om EF for øjeblikket, for internationale løsninger var jo det bedste. Nej, deres opgave må være at sige: hvad gør vi, hvis dette ikke fungerer? Meget tyder jo på, at EF er en konstruktion, som gør det vanskeligere at løse de internationale opgaver, er en hindring for det internationale samarbejde. Beredskabet burde optage ansvarlige EF-tilhængere mere end dette at hælde vand ud af ørerne.

Efter at have sagt et par ord om det økonomiske samarbejde vil jeg godt sige nogle ord om den politiske integration inden for rammerne af det, man kalder de ni. Mens det økonomiske samarbejde er foregået trægt, er i krise, så har den politiske integration været inde i en rivende udvikling i løbet af 1973. Selv om jeg ikke er enig med hr. K. B. Andersen på alle punkter — det kniber det nok med at være — så er jeg enig med ham, når han i Berlingske Tidende i sidste uge fremhæver den stærke udvikling, der har været i den politiske integration. Den bygger på Københavnerrapporten, som integrerer udformningen af vores udenrigspolitik. Aldrig har den danske udenrigstjeneste i hele sin pyramide været flettet så tæt sammen med andre landes udenrigstjenester som nu. Og den bygger på en integration af udenrigspolitikken førelse, altså ikke bare apparaterne, maskineriet, men også udenrigspolitikken førelse, der integreres meget stærkt.

Det har vi i løbet af 1973 — udenrigsministeren undskylder, at vi også tager fat på det, der skete i 1973, hvor andre var ansvarlige — set 4 klare beviser på. Vi har set det på sikkerhedskonferencen, hvor fællesmarkedslandenes politiske integration har vist sig ved, at der er opstillet et maskineri imellem dem på sikkerhedskonferencen, og de samordner og planlægger deres udspil fælles. Vi har set det i Mellemostspørgsmålet med den kendte proarabiske erklæring. Vi har set det i forholdet til USA, hvor fællesmarkedslandene afstemmer deres linje ved udarbejdelsen af de to erklæringer, den ene om de økonomiske forhold til USA, den anden om de sikkerhedspolitiske. Og vi har set det i FN, hvor der er opstillet et maskineri mellem de ni EF-lande, og hvor man prøver at samstemme linjen. Vi har altså